

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **I. B.**, nar., státní příslušnost
trvale bytem:
bytem v ČR:
zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2019, č. j. CPR-11540-3/ČJ-2019-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 1. 2019, č. j. KRPB-274622-22/ČJ-2018-060026-SV.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění platném ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí (dále též „ZPC“), a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 2 roky. Počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by bylo rozhodnutí o správním vyhoštění ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodu uvedeného v § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 ZPC anebo z důvodu dle § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Podle § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR od 6. 6. 2018 do 10. 12. 2018 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. V žalobě žalobce namítal, že ačkoliv bylo v napadeném rozhodnutí mj. konstatováno, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC, oba správní orgány vycházely při takovém závěru jen ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, ev. č. ZS45803 ze dne 10. 12. 2018. Prvostupňový správní orgán k uvedenému závaznému stanovisku dokonce doplnil, že jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce v této souvislosti vytkl, že prvostupňový správní orgán bez dalšího vlastního zkoumání a prověřování převzal závěry uvedené v závazném stanovisku jako podklad pro svoji výrokovou část, v níž konstatoval neexistenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce podle § 179 ZPC. Výrok byl takto potvrzen i rozhodnutím žalované. Takový postup, včetně tvrzení závaznosti závazného stanoviska, nebyl v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC.
5. Ust. § 149 správního řádu upravuje pouze formu, nikoliv obsah závazného stanoviska, a tedy závaznost citovaného stanoviska by pro správní orgán musela vyplývat až ze zvláštního zákona, které by současně podmiňovalo vydání rozhodnutí závazným stanoviskem. Z § 120a odst. 1 ZPC však žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nevyplývala. Z ustanovení pouze plyne, že tento orgán je povinen si takové závazné stanovisko vyžádat od ministerstva. Není zde však uvedeno, že by toto závazné stanovisko bylo bez dalšího závazné pro vlastní rozhodnutí.
6. Podle žalobce z výše uvedeného vyplývá, že postup prvostupňového správního orgánu nebyl v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC. Prvostupňový správní orgán bez dalšího vlastního přezkumu toho, zda jsou na straně žalobce dány důvody znemožňující jeho vycestování z území ČR, učinil závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 ZPC. Takový postup je však v rozporu s § 3 správního řádu, neboť jak již bylo výše citováno, v § 120a odst. 1 ZPC absentuje závaznost závazného stanoviska pro prvostupňové správní rozhodnutí, tedy že by prvostupňový správní orgán byl tímto stanoviskem bez dalšího vázán, aniž by sám měl možnost provádět další dokazování či vlastní správní uvážení.
7. Jestliže závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, konkrétně § 120a odst. 1 ZPC, pak postup správního orgánu, jenž vychází výlučně z takového závazného stanoviska, je postupem v rozporu s § 3 správního řádu, a je tudíž postupem

nepřezkoumatelným. Pokud tak žalovaná na podkladě podaného odvolání potvrdila prvostupňové správní rozhodnutí, pak tento postup žalované znemožnil přezkoumání prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby obě napadená správní rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu ve stanovené lhůtě doplněno o odůvodnění. Následně bylo odvolání žalobce zamítnuto a původní prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno, neboť nebyly shledány důvody pro změnu nebo zrušení rozhodnutí. K obsahu žaloby žalovaný dále uvedl, že s otázkou možnosti vycestování žalobce ve smyslu § 179 ZPC se prvostupňový správní orgán vypořádal v souladu se zákonem. Ve věci bylo nezbytné aplikovat § 120a odst. 1 ZPC ve spojení s § 149 odst. 1 správního řádu. Dle § 120a odst. 1 ZPC je policie povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem činěným na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. V § 149 odst. 3 správního řádu je uvedeno, že jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Překážky vycestování tak neposuzuje prvostupňový správní orgán ani druhostupňový správní orgán ve své vlastní působnosti, nýbrž prostřednictvím dotčených orgánů. Správnost závazného stanoviska tedy není prvostupňový správní orgán ani žalovaný oprávněn posuzovat.
10. Vzhledem k tomu, že v předmětném řízení bylo vyžádáno závazné stanovisko k posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování dle § 179 ZPC, nebylo již ze strany prvostupňového správního orgánu ani žalovaného na místě se překážkami vycestování dále zabývat, a to právě z titulu vázanosti vydaným závazným stanoviskem, které se zabývá právě existencí důvodů znemožňujících vycestování. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce v rámci správního řízení nenapadl obsah závazného stanoviska k možnosti jeho vycestování a ani neuvedl nové skutečnosti, které by měly vést k vyžádání nového závazného stanoviska dle § 179 ZPC.
11. Žalovaný postupoval ve správním řízení v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami a neshledal žádné porušení zákonných ustanovení. Proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. V nyní posuzované věci žalobce označil za sporný postup prvostupňového správního orgánu v tom, že bez dalšího vlastního zkoumání převzal závěry uvedené v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 10. 12. 2018, ev. č. ZS45803, a na základě toho konstatoval, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování z území podle § 179 ZPC. Takový postup označil za nesouladný s § 149 odst. 1 správního řádu a § 120a odst. 1 ZPC, protože z nich

žádná závaznost závazného stanoviska pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu neplyne. Z ustanovení pouze vyplývá povinnost správního orgánu vyžádat si od ministerstva takové závazné stanovisko, nikoliv však to, že by závazné stanovisko bylo bez dalšího závazným pro prvostupňové správní rozhodnutí. Pokud tedy prvostupňový správní orgán konstatoval, že na straně žalobce nejsou dány důvody znemožňující jeho vycestování z území ČR dle § 179 ZPC, pak takový postup byl v rozporu s § 3 správního řádu. Protože závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, prvostupňový správní orgán nebyl závazným stanoviskem bez dalšího vázán, aniž by sám neprováděl další dokazování či vlastní správní uvážení. Vycházel-li prvostupňový správní orgán pak výlučně z takového závazného stanoviska, je jeho postup dle žalobce nepřezkoumatelný. Pokud takový postup dále potvrdila i žalovaná, znemožnila provedení přezkumu prvostupňového správního rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

14. Krajský soud nemohl shora citovaným námitkám přisvědčit. Správní orgány postupovaly podle § 120a odst. 1 ZPC, podle kterého je policie povinna, v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 ZPC, si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Citované ustanovení prvostupňový správní orgán v dané věci plně aplikoval a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č. ZS45803 ze dne 10. 12. 2018 k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu. Uvedené stanovisko je součástí předloženého správního spisu. Ze závazného stanoviska vyplývá, že správní orgán v procesu jeho pořizování hodnotil, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti jeho vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 ZPC. Vycházeno bylo jednak z výpovědi žalobce ze dne 10. 12. 2018, dále z cestovního dokladu Ukrajiny č. ER055328, lustrace cizineckého informačního systému, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-48605-4/SO-2017, a dále z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Veškeré získané informace jsou součástí spisového materiálu vedeného ve správním řízení o vyhoštění žalobce z území ČR.
15. Po posouzení výše citovaných podkladů závazného stanoviska a rovněž po posouzení výpovědi žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění, v níž uvedl, že se na území ČR nenachází žádní přírodní členové jeho rodiny ani zde sám nesdílí společnou domácnost s občanem EU, a dále, že ve vycestování na Ukrajinu mu nebrání žádné překážky a nebude tam ničím ohrožen, pak správní orgán, pořizující závazné stanovisko, v uvedeném nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohl žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V procesu vydání závazného stanoviska se správní orgán rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a rovněž posouzení výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl rozhodující správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Posuzována byla rovněž otázka, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše citovaných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 179 ZPC. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, dospěl správní orgán v procesu vydání závazného stanoviska k závěru, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, konkrétně v Zakarpatské oblasti, lze považovat v současné době za natolik

uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. K takovému závěru přispěly i aktuální zprávy týkající se země původu žalobce. Z nich jednoznačně vyplývá, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na jihovýchodě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům již nedochází. Město v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází (a kde žije i jeho rodina), není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, ke kterým právě ve zmíněných dvou oblastech docházelo, nijak zasaženo. V západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena jeho bezpečnost v případě návratu. Život zde probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby, a také činnost státních orgánů. Správní orgán rovněž oprávněně vyhodnotil, že u žalobce nejde o osobu zranitelnou, tedy o osobu v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním, nýbrž jde o osobu, která je schopna se o sebe v dostatečné míře postarat.

16. Posouzením výpovědi žalobce na pozadí dalších výše zmíněných skutečností a rovněž shora citovaného informačního zdroje, správní orgán neshledal žádný z důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země jeho státního občanství (podle § 179 ZPC). Dle provedených zjištění nic nebrání zpětné integraci žalobce v zemi původu. Vycestování žalobce není v rozporu ani s mezinárodními závazky ČR. U žalobce tedy nebyly shledány jakékoliv důvody ve smyslu § 179 ZPC, které by znemožňovaly jeho vycestování do země původu na Ukrajinu, a jeho vycestování je tak možné. Soud musí v této souvislosti zdůraznit, že žalobce sám neuvedl žádné důvody, resp. překážky, které by mu bránily ve vycestování do země původu. Ve své výpovědi naopak sdělil, že chce co nejdříve odcestovat domů na Ukrajinu. Na území ČR nemá žádnou rodinu, pouta či vazby. Naopak na Ukrajině má celou rodinu, tj. maminku, otce a bratra (se kterými je v neustálém telefonickém kontaktu, popř. přes Skype). Na území ČR nemá žádný majetek. Na Ukrajině vystudoval střední školu, hovoří nadále rodným jazykem a zachovává si kulturní a sociální vazby na zemi původu. Naopak na území ČR není zaměstnán, nevytvořil si zde ekonomické ani kulturní podmínky k životu, nenavštěvuje divadla, koncerty, sportovní ani kulturní akce. Tato zjištění správních orgánů nejsou v žádném případě indiciemi, které by prokazovaly nemožnost vycestování žalobce do země původu, spíše naopak.
17. Ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 ZPC považuje uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo rozpornost vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Důvody uvedené v § 179 odst. 1 a 2 ZPC a znemožňující vycestování žalobce však v dané věci nebyly prokázány, jak plyne ze shora citovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 10. 12. 2018. Zkoumáním nejen osobní situace žalobce, ale i politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, na podkladě posouzení informací o zemi původu a skutečností sdělených žalobcem, dospělo Ministerstvo vnitra ČR k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů znemožňujících jeho vycestování do země státního občanství a jeho vycestování je tak možné (§ 179 ZPC). Závěr není v rozporu ani s mezinárodními závazky ČR.
18. Podle názoru krajského soudu bylo v dané věci vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, jenž hodnotilo nejen osobní situaci žalobce, ale také politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině, včetně stavu dodržování lidských práv, a to vyčerpávajícím způsobem. Ke zjišťování těchto okolností (ohledně politické a bezpečnostní situace v cizí zemi, včetně dodržování lidských

práv) je příslušnými instrumenty nadáno pouze Ministerstvo vnitra ČR. Proto také s odkazem na § 120a odst. 1 ZPC je policie povinná v rámci rozhodování o správním vyhoštění si vyžádat závazné stanovisko ministerstva k otázce možnosti vycestování cizince (§ 179 ZPC). To také policie v této věci učinila. Není tak důvodu, jak to činí žalobce, zpochybňovat postup prvostupňového správního orgánu či žalované v posuzované věci. V souladu s dikcí posledně citovaného ustanovení je policie povinná si vyžádat „závazné“ stanovisko ministerstva a jako závazné je povinná toto stanovisko i respektovat. V této souvislosti soud poukazuje na nepravdivost dedukce žalobce o tom, že ačkoliv je správní orgán sice povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, z § 120a ZPC podle něj neplyne, že by toto stanovisko bylo pro prvostupňový správní orgán bez dalšího závazným. Podle krajského soudu totiž dikce ust. § 120a odst. 1 ZPC pro takový závěr žalobce nesvědčí.

19. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.
20. Právní úprava obsažená v § 149 správního řádu má na mysli takové podkladové akty, které jsou „závazné“ pro navazující akty „podmíněné“. Z dikce, že jde o akty, které nejsou „samostatnými rozhodnutími“, se nesporně podává pouze to, že jde o akty, které nejsou způsobilé obstát samy o sobě, tedy jejich účel a poslání spočívá v tom, že slouží jako podklad, a to v daných souvislostech jako „podmiňující“ podklad pro vždy typově určité návazné rozhodnutí. Jde-li o závazné stanovisko podřaditelné beze zbytku pod § 149 správního řádu, pak takové závazné stanovisko nelze samostatně napadnout odvoláním. Přezkoumat je v odvolacím řízení je možné jen v rámci odvolacího řízení vedeného o odvolání proti rozhodnutí podmíněnému, resp. finalizujícímu.
21. Z dikce § 149 odst. 1 správního řádu dále plyne, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ze slovních spojení obsažených v tomto ustanovení „závazné stanovisko“ a „obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“ lze jednoznačně dovodit závaznost obsahu stanoviska pořízeného ministerstvem. Závaznost takového stanoviska je dále potvrzena v ust. § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož je policie povinná si takové závazné stanovisko od ministerstva vyžádat. O závaznosti obsahu takto vyžádaného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 12. 2018 v dané věci proto nemůže být mezi účastníky řízení sporu. Pokud pak nebyly další okolnosti nad rámec závazného stanoviska šetřeny prvostupňovým správním orgánem, jak tvrdil žalobce v žalobě, a bylo-li současně vycházeno z předmětného závazného stanoviska ministerstva, pak na tomto postupu nelze shledat nezákonnost, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydané závazné stanovisko bylo podáno vyčerpávajícím způsobem i se zhodnocením veškerých rozhodných skutečností (viz výše, blíže viz správní spis). Žalobce přitom ani jakkoliv nekonkretizoval, co mělo být předmětem dalšího zkoumání prvostupňovým správním orgánem, popř. žalované, anebo jaké rozhodné okolnosti případně nebyly vyhodnoceny v závazném stanovisku Ministerstva vnitra. Měl-li žalobce nějaké konkrétní důvody znemožňující jeho vycestování z území ČR na Ukrajinu na mysli, mohl je upřesnit či uplatnit. To však neučinil ve správním ani soudním řízení. Správní orgány se přitom zabývaly i případnou nepřiměřeností zásahu (rozhodnutí o správním vyhoštění) do soukromého nebo rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 ZPC) a přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC. Pochybení či nepřiměřenost rozhodnutí však s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti a platné právní předpisy nezjistily. V dané věci bylo vyžádáno závazné stanovisko ministerstva (§ 120a odst. 1 ZPC), v souladu s právními předpisy bylo zohledněno, a další – případně sporné okolnosti ve věci nebyly zjištěny. Napadené rozhodnutí žalované tvoří s prvostupňovým správním rozhodnutím jednotný celek a rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

22. Oba správní orgány se překážkami vycestování ve smyslu § 179 ZPC dostatečně zabývaly a v souladu se zákonem vypořádaly. Řádně aplikovaly § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož byl prvostupňový správní orgán povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva o tom, zda vycestování žalobce je možné ve smyslu § 179 ZPC. Závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR je úkonem provedeným správním orgánem na základě zákona, není samostatným rozhodnutím a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu). Z uvedeného tak plyne, že překážky vycestování v první linii neposuzuje prvostupňový správní orgán, ani žalovaná ve své vlastní působnosti, nýbrž příslušný dotčený orgán. Závazné stanovisko, které se zabývalo existencí důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně ve smyslu § 179 ZPC, nemohly správní orgány přezkoumávat, a to z titulu vázanosti vydaným závazným stanoviskem (vázanost závazným stanoviskem plyne mj. i z § 149 odst. 3 správního řádu, podle něhož je-li v řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne). Nad to závazné stanovisko bylo v plném rozsahu logicky zdůvodněno (nezjistilo žádné důvody znemožňující vycestování žalobce) tak, že ve věci rozhodující správní orgány nemohly mít o závěrech tam uvedených žádné pochybnosti. Správní orgány pak nejen z těchto závěrů vycházely, ale doplnily je i o své úvahy, které vyplývaly ze zjištění učiněných jak z výpovědi žalobce, tak ze zajištěných písemných informací a rovněž potvrzovaly neexistenci důvodů znemožňujících vycestování a nenarušení soukromého a rodinného života žalobce. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, že prvostupňový správní orgán sám nic nezkoumal a odkázal jen na závěry závazného stanoviska ministerstva. Jak již bylo shora uvedeno, například hodnotil, že žalobce má celou rodinu na Ukrajině, hovoří rodným jazykem, žádná překážka mu v návratu nebrání a navíc sám žalobce chce co nejdříve odcestovat domů na Ukrajinu. V úvahu vzal také pobytovou historii žalobce na území ČR, mimo jiné, že zde pobývá od r. 2008. Pobyt žalobce na území ČR však byl ode dne 6. 6. 2018 do dne 10. 12. 2018 bez víza, jelikož jeho povolený pobyt na základě podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem strpění pobytu na území byl ukončen právní mocí rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-48605-4/SO-2017 (v právní moci dne 5. 6. 2018). A to i přes vydání překlenovacího štítku č. 900214406 s platností do dne 23. 7. 2018, jenž byl ale posledně citovaným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zneplatněn. Dne 10. 12. 2018 se žalobce v doprovodu právního zástupce dostavil na Oddělení pobytových agend v Brně k vyřešení své pobytové situace na území ČR. Jelikož z předloženého cestovního dokladu nebylo zjištěno žádné platné vízum či oprávnění k jeho pobytu na území ČR a žádné takové oprávnění nebylo zjištěno ani provedenou lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR, bylo se žalobcem zahájeno dne 10. 12. 2018 správní řízení ve věci správního vyhoštění.
23. Mimo výše uvedené je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobce v průběhu celého správního řízení obsah závazného stanoviska jakkoliv nenapadl a ani neuvedl nové skutečnosti, které by případně vedly k vyžádání si nového závazného stanoviska za účelem posouzení existence důvodů znemožňujících jeho vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Nalézacím orgánem byl skutkový stav v dané věci spolehlivě zjištěn, správní orgán si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti (postupoval ve smyslu § 3 a § 50 správního řádu). Správní orgány dbaly o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). V řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

25. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. července 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.